

La magnífica sala teatre de La Unió Liberal
Fot. Bosch

tractat de fer aportació a una bona obra, i uns temps més bé i altres no tant, han fet oir els seus cants en tots els actes als quals se'ls ha demanat el seu concurs. De la seva història, aquest és el capítol de més valoració en la vida social de la ciutat.

De les excursions a tot Espanya i a l'estranger, en moltes vitrines i capsos són guardades llaçades de tots colors i amb tota mena de dedicatòries, i uns magnífics rams de flors artificials que els oferiren ciutats franceses.

El soci més antic és En Pere Padró, a qui fa pocs anys les societats corals de la comarca li tributaren un merescut homenatge a la seva constància i al seu entusiasme.

Constituïen la primera Junta: En Magí Vila, Pere Matamala, Josep Reverter, Josep Pereantón, Pere Padró, Antoni Sagués i Antoni Jubany. I eren 32 socis en fundar-se la societat. Avui, els socis són 321.

L'Alhambra

L'Alhambra és per a mi un capítol importantíssim de la joventut. De petit, recordo vagament els putxinel·lis de Can Planes; quan feien la casa nova, i la festa inaugural de la societat, una nit de Sant Joan. Recordo també el reixat de ferro que hi havia davant del cafè, una Corrida de Toros—i p rime-

ra que s'ha fet a Granollers—un any per la Candelera. En Sauleda, En Pepito de la Farinera i l'hereu Potafang eren els primers espases i dels picadors només recordo En Benet Garrell. Aquella tarda varen fer una passada muntats en carretel·les i xarrets i a la nit—o potser la nit abans—hi va haver la gran corrida. El toro entrà a la plaça, dic, a la sala, pel corredor del carrer d'En Sans.

També recordo — i l'enyoro — una acàcia, que jo la tenia per a mirador, de les que hi havia davant del Cafè; i aquelles funcions de sarçuela que dirigien En Ricard Albreda i el meu pare, amb En Blanxart, En Güell, En Bruqués, En Ruera, En Cortès, els Boix...

Tinc present també el meu «debut» teatral, amb «Un agregat de boigs», comèdia en tres actes, que l'abreviàrem, acabant-la a la meitat del segon.

I passen com una visió que em desplaui—perquè quan comencen a passar visions d'aquestes, és mala senyal,—aquella «Banda francesa» del Carnaval de 1908, i les primeres Caramelles dels Alhambrians, i el primer Ball de Corpus, i les «Verbenes» de cada any, i el primer envelat a la plaça de Perpinyà, i Las Bribonas, i totes les facècies de Carnaval i dels Innocents, en les quals vaig participar fins que em vingué el rellevo. Recordo els dies gloriosos de La Moderna — oh, quins concerts i

quins balls! —, i el billar, i l'Avi Massana, que, pobre!, en tenia un tip de la nostra colla. I recordo tantes coses...!

Anotem que per la festa major de 1914 L'Alhambra féu venir l'Orfeó Català a Granollers, amb la particularitat que el president era un baturro: l'Ignasi Mendo. Com ens fa somriure, ara, l'oposició que alguns feien a aquella festa!...

He retret que En Mendo és aragonès, i això em porta a contar que, en ésser elegit president, com que encara no havia complert 25 anys, es va fer valer l'elecció perquè, segons els còdics invocats per Claudi de Boët en aquella ocasió, la majoria d'edat a Aragó és als 23 anys.

Cal que recordem també el cicle de conferències que va donar-se per allà l'any 1912.

I cal que lloem l'actuació constant i entusiasta de la Joventut Alhambrina, puntal de la casa en aquests darrers anys.

Finalment, tinguem un record pels germans Josep i Pere Barangé, que fins a la mort restaren fidels a la memòria del seu pare, que és qui féu construir el magnífic immoble on és encara avui la societat L'Alhambra.

En fundar-se L'Alhambra comptava amb 40 socis i avui la constitueixen prop de quatre cents.

La primera junta directiva (any 1892), era formada per Vicens Rovira, Joan Pous, Agustí Roca, Joan Puig, Francesc Barangé, Isidre Fatjó i Joan Massagué. Era president honorari el senyor Josep Barangé.

A. GARRELL

No ens és possible completar aquest treball, i no precisament «per manca d'espai». La causa és altra. Les dificultats de tot ordre sorgides per a la confecció d'aquest número, han produït en el nostre company Amador Garrell, autor d'aquestes notes, una crisi nerviosa que l'obliga, ben a desgrat d'ell, a un atur en les seves tasques intel·lectuals.

Els aficionats de La Unió Liberal... Un dia van a Sant Feliu de Guíxols i altre dia homenatgen al gran Santiagu Rusiñol